

Viidakko

rumpu

DRUMMER ASSOCIATION OF FINLAND ry

Huhtikuu 1 / 2014

Reiska Laine

Koko kansan rumpali

**Tuomas
RAUHALA**

For The Imperium

**Kari
PAAVOLA**

Rumpalina maailmalla

Testissä

**Lewitt
rumpumikrofonit**

Kansainvälisyys teemanumero

Ossi Raippalinna, Ossi-percussion, Percussion Plus 2014 young drummer of the Year (UK), Week On the Scene (New York) puheenjohtaja Kari Laakso, Me and my honey, 5 filliä, hyvä rumpulevy, kauden setti

”rumpali on
taiteilijan
ystävä”

Kari Paavola

Jokainen muusikko punnitsee jossain vaiheessa mahdollisuuksiaan ammatinharjoittamiseen kotimaan ulkopuolella. Suomessa Antti Railion ja Toni-Marie Iommin bändeistä tuttu Kari Paavola ehti viettää puolet elämästään rumpalina maailmalla, ja jakaa nyt paluumuuttajana kokemuksiaan hommien etsimisestä, löytämisestä ja pärjäämisestä ulkomaisissa keikkakehissä.

1990-luvun puolivälistä asti Yhdysvalloissa, Englannissa ja Itävallassa asuneen Kari Paavolan soittajanuran kulku ei ole niitä tavanomaisimpia. Liki parin vuosikymmenen mittaiseksi venähtäneen ulkomaan keikan jälkeen mies päätti perheen perustettuaan palata synnyinmaahansa, ja löysikin täällä paikkansa varsin pian, kahden tuoreen artistikasvon riveissä. Paavola soittaa nyt listojen kärkeen rynnineen Voice of Finland -voittaja Antti Railion yhtyeessä ja luotsaa myös brittilaulajatar Toni-Marie Iommin bändiä - Suomeen rantautunut Toni-Mariehan on tietenkin legendaarisen Black Sabbath -kitaristin tytär.

Mutta palataan Paavolan kiintoisaan työhistoriaan. Ensimmäiset pari vuotta USA:ssa, sitten 12 vuotta Lontoossa ja ennen paluutaan kolme vuotta Wienissä asunut Paavola innostui rummunsoitosta toden teolla Suomessa yläasteella, onnistuessaan kinuamaan opastusta lajiin juuri Amerikasta palanneelta nuorelta Sami Kuoppamäeltä. Kokemuksen innostamana Paavola muutti itsekin 19-vuotiaana Los Angelesiin MIT-kouluun opiskelemaan rummunsoittoa. Ennen lähtöään hän ehti soittaa suomalaiseen

”brittipop”-genreen kuuluneessa Supperheadsissa parin albumin verran.

Amerikkaan ei ollut alun perin tarkoituksaan jäädä, joten parin lukukauden jälkeen Paavola suunnisti päästötodistus kädessään Lontooseen.

- Ei Amerikkaan kannattanut jäädä työluvattomana muusikonä. Tyhmää jäädä kiinni 50 dollarin keikalla, ja saada viiden vuoden karenssi maahan.

Keikkailu USA:ssa kuitenkin kiinnosti, ja Lontoossa sattui onnekaasti, että ensimmäinen työllistävämpi artisti oli David Gedge, jonka päämarkkinat sekä levy- että keikkarintamalla olivat juuri Yhdysvalloissa. Gedgen luotsaamien Cinerama- ja The Wedding Present -bändien kanssa pyyhdyttiin hittilistoilla asti.

Vauhdikas varaslähtö

Lontoossa soittajan elämä näyttäytyi alussa turhankin auvoisena, kun melkein heti lentokoneen laskeuduttua Paavola löysi itsensä bändistä, jonka naisvokalistista sir George Martinin poika Giles alkoi sorvata uutta tähtiartistia.

- Soiteltiin kolme kuukautta Martinin Air-studioilla Lyndhurstissa, jossa pyörivät kaikki maailman tähdet, ja me. Olin 22-vuotias ja ehdin jo iloita, että ”hitto, kun tämä kävi helposti”, kunnes opin kantapään kautta ettei mikään ole varmaa. Projektista ei seurannut mitään, vaan kaikki haihtui ilmaan ties mistä syystä.

Soittajan elämä Lontoossa jatkui sellaisena kuin se olisi voinut Suomessakin olla: coveryhtyeitä, hääkeikkoja, bilebändejä, pubisäestyksiä. Ohessa löytyi vakituinen soitonopettajan homma tarjoamaan taloudellista turvaverkkoa suhdanneherkälle keikkailulle.

Brittipop-bändien jälkeen Paavola pääsi Lontoossa monien yhteensattumien summana komppaamaan soul-, funk- ja R&B-artistejä, joista tunnetuimpia on James Taylor Quartetin ja Ingocniton laulajana tunnettu Noel McKoy. Afroamerikkalainen ja länsi-intialainen kehä laajeni luontevasti Stratford Royal East -teatteriin, jonka montussa Paavola soitti merkillisiä joulumusiikkaaleja, vaikkapa Tuhkimoa hip-hop-versiona.

Pubeista piireihin

Paavola tähdentää, että metropoleissa selviytyäkseen on tärkeää ajatella uraa huomisillan keikkaa pidemmälle. Jos haluaa soittaa, pärjätä ja menestyä, kaikki keikat tehdään ja niin hyvin kuin osataan. Palkka saattaa olla keinoakin kehnempi, mutta jos sylkee ruohonjuuritason tarjouksille, jäävät rahakeikatkin aikanaan saamatta.

Esimerkiksi Paavolan tunnetuin kiinnitys Womack & Womack natsasi muutaman punnan heittokeikan kautta. Maailmankuulu hitintekijäduo sattui pistäytymään publiin, jossa Paavola säesti paikallisia laulajia, ja mies päätyi viideksi vuodeksi Womack & Womackin keikkakokoonpanoon, lopulta jopa bändiliideriksi.

Paavolan mukaan pääsy minkäänlaisiin piireihin edellyttää angloamerikkalaisessa maailmassa yltiöpäistä sosiaalisuutta, halua tutustua ja syöksyä tilanteisiin. Samalla tulee varoa astumista kenenkään varpaille, esimerkiksi niin että varastaisi töitä kollegoilta tarjoamalla itseään keikoille polkuhintaan. Paavolan mielestä muusikoita, joilla pukkaa eniten keikkaa yhdistää samankaltainen persoonallisuus: he ovat joviaaleja, leppoisia ja luontevia.

- Suuren osan keikoistani olen saanut puhumalla - mutta olen pitänyt ne soittamalla! Paavola tiivistää.

Mutkia ja oikoteitä

Soittajalla on ulkomaille kaksi väylää: jos soittaa bändissä, on kätevämpää pitää tukikohta Suomessa ja heitellä täältä verkkoja isommille vesille. Sessiosoittajan on sen sijaan lähdettävä itse matkaan, yksin. Oma reissuaan Paavola ei tunnu katuvan miltään osin.

- Pärjääminen maailmalla on mahdollista. Jos on nuori ja näl-

käinen niin sinne vaan! Paavola rohkaisee toppuutellen kuitenkin, että oikoteitä menestykseen tuskin löytyy mutta mutkia matkassa sitäkin enemmän.

- Suomalaisille muusikoille on eduksi, että esimerkiksi Lontooseen voi mennä omana itsenään, siellä ei ole Suomesta tietoa eikä siis ennakoasenteita meikaläisiä kohtaan. Isompien maiden kansalasiin liittyy rankkaa stereotyyppittelyä, jota ei voi kuitata pelkkänä vitsailuna, vaan se on aina taustalla ja pulpahtaa esiin monissa tilanteissa.

Ei ikälisiä

Ulkomaalaiselle kontaktien luomista voivat vaikeuttaa kulttuuriset koodit, kuten se, että vaadittavan joviaalisen sosiaalisuuden ja aggressiivisen itsensä markkinoinnin välissä on raja, jota ei pidä ylittää. Ainakaan Englannissa jälkimmäistä lähestymistapaa ei siedetä. Jos soittaja näkee seuraavan keikan ainoastaan tilaisuutena, josta hakee vain itselleen välitöntä hyötyä, se aistitaan.

- Pitää viestittää, että tulen siksi koska se on hauskaa ja koska haluan. Soiton täytyy tulla sydäimestä - ainakin 90-prosenttisesti.

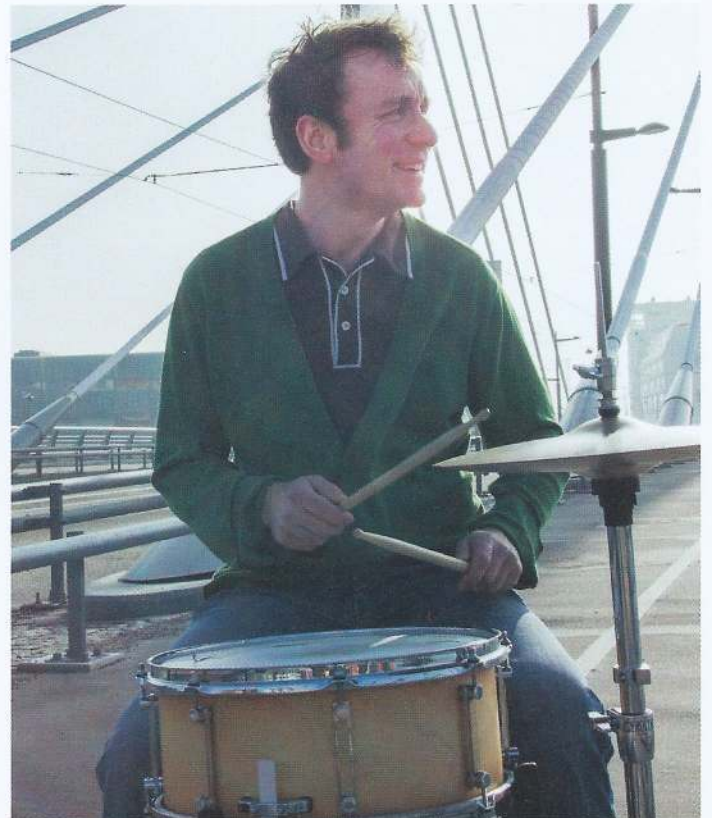
Musiikkibisnes on pelikenttä, ja vaikka isot markkinat tuovatkin kentälle kaikenkirjavaa vilunkimiestä, Paavola kertoo onnistuneensa välttämään pahimmat vedätykset maailmalla viettäminään vuosina. Toki ala on kauttaaltaan alipalkattu ja sikäli jokainen soittaja joutuu huijatuksi koko ajan, mutta ei tietämättään.

- Tällä alallahan koulutustaso, kokemus ja työvuodet eivät ole sidoksissa ansaittuun palkkaan.

Briteistä mantereelle

Lontoosta löytyneen amerikkalaisvaimon työtehtävien perässä matka jatkui Wieniin, mikä vaikeutti olennaisesti rumpalintontin hoitamista Englannissa. Wienin musiikkipiirejä Paavola kuvailee sisäänlämpiäviksi, ja paikallistasolla pelastukseksi koituvatkkin Itävallassa majailevat angloamerikkalaiset muusikot, joiden kautta pääsi taas keikan syrjään kiinni.

- Muusikoille asetetut vaatimukset vaihtelevat eri maissa jyrkästi. Wienissä tärkeintä tuntui olevan hyvä koulutus, hyvä meininki ei niinkään.

Keski-Euroopassa ei tempoista ja grooveista välitetty, mutta biisiin kirjoitetut aksentit ja synkoopit tulee soittaa tarkasti, jos aikoo saada soittajan passiinsa hyvin tehdyn työn leiman.

- Englannissa taas arvostetaan yli kaiken timmiä meininkiä ja että osaa soittaa komppia. Siellä tulee sanomista jos on väärä tempo tai fiilis. Esimerkiksi tuurauskeikalla voi vetää biisin jyränä läpi, kunhan groovea oikeassa tempossa. Varmasti ei kukaan tule valittamaan, että "...kun ne unisonot jäivät pois".

Paavolan kokemuksissa Britanniassa vasta musikaaliteatterin montussa törmää vaatimukseen korkeammasta koulutustasosta, hyvästä nuotinlukutaidosta ja tyyllilajien hallinnasta.

Samalla pulssilla

Vajaalla parillakymmenellä pitkäsoitolla ja lukemattomilla keikoilla musisoineen Paavolan mukaan maailmalla tarvitaan tietty soittotaidon taso, mutta se ei pelkästään riitä.

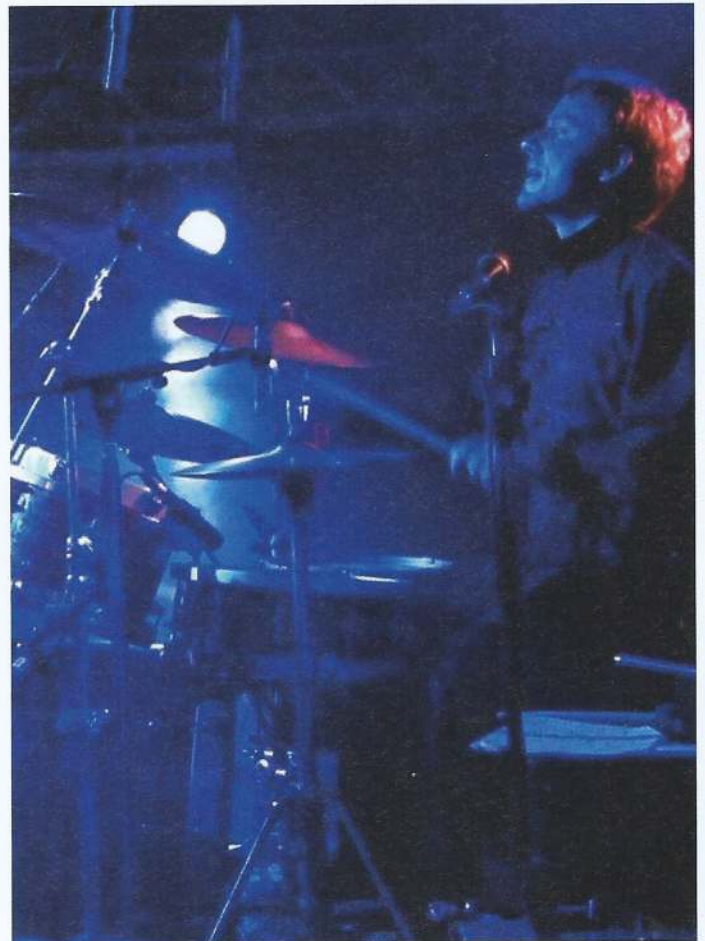
- Soittaminen taimissa ja hyvällä soundilla ovat itsestäänselvyyksiä! tokaisee Paavola, joka pitää rumpalintonttia haasteellisenä siksi, että jokainen soittaa samat tutut ja helpot kompit hieman eri vivahteilla.

Sitä omaa pientä vivahdetta pitäisikin aina yrittää nostaa esiin. Paavola itse on vannoutunut komppirumpali, joka pitää fillailun ja tiluttelun minimissään. Hän tähtää komppiin, jossa on energiaa, imua ja tunnetta. Se, mistä ja miten ne soittoon tulevat, onkin vähän henkimaailman hommaa.

- Rumpalillehan sellainen on voittojen voitto, kun soittaa jotain staattista ja simppelintä komppia, ja artisti äkkiä kääntyy ja ilme kertoo, että "jess, nyt on hyvä groove".

Paavola haluaa muistuttaa, ettei toimivan kompin synnyttäminen ole pelkästään rumpalin vastuulla - eikä ansiota.

- Rumpali ei voi grooveata yksinään, vaan groove syntyy bändin kaikkien soittajien vivahteista, jotka toivon mukaan kohtaavat toisensa upeasti lavalla.

Teatraalisen "Russkaja" orkesterin Euroopan kiertueella kevaalla 2011.

TEKSTI PERUSTUU RIFFI-LEHDEN NUMEROSSA 7/2013 JULKAISTUUN KARI PAAVOLAN HAASTATTELUUN.

Karin Antti Railio setup

KUMU Classic Wood Hoop Set	ZILDJIAN symbaalit
A: 22"x17" bassorumpu	1: 15" New beat hi hat
B: 15"x6,5" virveli	2: 18" K Custom dark crash
C: 12" pikku tom	3: 20" K Custom ride
D: 16" lattia tom	4: 18" Projection crash
E: 14" lattia tom	
F: Roland SPD-X sampling pad	Muut varusteet
	- Protection Racket cases
	- TAMA Rhythm Watch metronomi
	- Zildjian Super 5A kapulat

Setit puoliksi

Kari Paavolan rummustona oli maailmallakin suomalainen Kumu, joskin virvelitelineessä vieraillee muitakin merkkejä Pearlilta lähtien. Symbaalit ovat Zildjiana, esimerkiksi ohutta ja tummasointista K-sarjaa.

- Puolet kamoistani on Lontoossa, ja pysyvätkin niin kauan kun siellä keikkoja riittää. Kohta taidan tosin olla jo "entinen kansainvälinen rumpali", paluumuuttaja Paavola naurahtaa esitellessään kalustoaan Helsingin Kaapelitehtaan kämpällä.

Paavola on vannonut uskollisuuttaan muutamalle merkille, mutta myöntää auliisti että jokaisella tunnetulla tehtaalla on hyvää tarjolla. Kyse on ennemminkin siitä, miten soittimiaan virittää, demppaa, soittaa - ja millä kapulalla.

- Kapulaa vaihdan sen mukaan, millaista peltisoundia tarvitaan. Ja laukut ovat täynnä demppipatentteja, joita olen leikellyt vanhoista kalvoista. Niillä saa nopeasti erilaista soundia ilman, että tarvitsee vaihtaa rumpua.

Paavolalla on suosikkinsa soittimissa ja musiikinlajeissa, mutta inhokkeja ei. Hän soittaa mukisematta esimerkiksi sähkörummuilla tai millä tahansa, mikä tuo tilanteeseen tarvittavan moodin.

- Ajattelen niin, etten ole taiteilija vaan taiteilijan ystävä, ja siitä katsoen minulla ei ole mitään mitään vastaan.

Sähkösetistä puheen ollen, nuorille rumpaliksi aikoville Paavola ei kuitenkaan suosittelisi harjoittelua padeilla.

- Siinä ei opi ollenkaan soundin muodostusta, kun triggaa jonkun toisen soittamaa samplea. Oman, hyvän soundin synnyttäminen rummulla vaatii aikansa, ja siihen liittyy myös virittämisen opettelu.

Kari Paavolan "Top 10" -selviytymisvinkit

Miten kannattaa toimia, kun olet astunut lentokoneesta vieraaseen, ulkomaiseen suurkaupunkiin? Aikuisikänsä muusikkona maailmalla viettänyt rumpali Kari Paavola viitoittaa tietä perässähihtäjille.

1. Ongi selville uuden kotikaupunkisi kaikki jamit, ja käy tsekkaamassa ne läpi.
2. Valitse itsellesi tyyllillisesti sopivin jami tai kaksi, ja käy niissä joka viikko.
3. Käy kuuntelemassa "up and coming"-muusikoiden keikkoja, ja esittäydy rohkeasti, koska skeneen pyrkivillä on tarve tutustua kaltaisiisi uusiin naamoihin.
4. Ota puhelimitse ja keikoilla yhteyttä muusikoihin, joilla on samanlainen työhistoria kuin itselläsi. Jos olet juuri koulusta valmistunut tapaa kaltaisiasi, jos taas olet soittanut Suomessa kymmenillä levyillä ja rundeilla ota rohkeasti yhteyttä paikkakunnan huippuihin! Suomessa tehdyt levyt ovat yhtä kova juttu kuin maailmalla tehdyt.
5. Hanki (osa)päivätyö, ja ole erittäin tarkka rahankäytössä! Mikään ei ole kurjempaa kuin paluu kotiin kesken kaiken vain siksi, että rahat loppuivat. Äläkä välitä köyhäilystä - you are living the dream!
6. Keskity jamien ja muiden peruskuvioiden haltuunoton jälkeen

itsellesi omimpaan musatyylisiin. Esimerkiksi Lontoossa on selkeästi erikseen rock-, jazz-, blues-, urban- ja teatteriskenet. Tämä ei tarkoita, ettet voisi soittaa useita lajeja, mutta kannattaa pyrkiä tunnetuksi siinä, jossa olet haka.

7. Tee kaikki keikat jotka saat, vaikka taloudellinen tuotto olisi plusmiinusnolla.
8. Jos joku kysyy, sinulla "on auto"! Voit aina tarvittaessa vuokrata sellaisen, vaikka se veisikin koko keikkaliksan.
9. Ole innokas ja energinen, mutta älä tyrkytä, älä polje taksoja äläkä valita klubikeikan huonosta liksasta. Mene peliin mukaan sen säännöillä, koska valitettavasti et voi niitä muuttaa - ainakaan ihan heti.
10. Pidä soittotaitoasi yllä, mutta samalla luota itseesi ja usko että Suomessa treenatut jutut riittävät, ja muista että hyvät keikat ovat aina vuoden parin päässä ja pidä hauskaa matkalla sinne: "it's not about the goal, it's about the journey!"

London extra tip:

Ota yhteyttä paikallisiin sessioagentteihin, jotka järjestävät taustabändejä playback-telkkarikeikoille. Niistä saa mukavaa lisäansiota, ja kontakteja syntyy luontevasti, koska niissä pyörivät kaikki soittajat. Telkkariin voi olla saumaa uudellakin tyypillä, jonka naama ei ole vielä kulunut.

RUMPUTUNTEJA Helsingin Kaapelitehtaalla

Aloittelijasta ammattiin haluaville –
tule yksittäistunnille tai koko lukukaudeksi.

Muiden kaupunkien rumpalit huom!!

Yksittäistunteja keikkakalenterin puitteissa
myös ympäri Suomen!

Katso lisää:
karipaavola.com

Toimin opettajana
London Centre
of Contemporary
Musicissa 2002–2008
www.lccm.org.uk

100% turkkilaista taidekäsityötä +
100% Jeff Hamilton +
100% Stanton Moore =

www.crescentcymbals.com
www.rusto-osiris.com